

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2019 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach w sprawie o sygn. akt I C 48/18 z powództwa Ł. R. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Brzezinach kwotę 831,67 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa ;
4. nie obciążył stron nieuiszczonymi kosztami postępowania w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy, odwołując się do zeznań powoda i zeznań świadka A. P., ustalił jako okoliczności bezsporne, że w dniu 8 sierpnia 2016 r. A. P. jechał ulicą (...) w K. samochodem osobowym. Za nim podążał quadem Ł. R., który w pewnym momencie stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w ogrodzenie po prawej stronie drogi, naprzeciwko skrzyżowania lewostronnego. A. P. ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S..

Sąd Rejonowy oddalił powództwo, uznając, że powód nie udowodnił w żaden sposób i w żadnym zakresie winy pozwanego, do czego zobowiązany był na podstawie art.6 k.c..

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód w zakresie punktów 1,2 i 3.

Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia tj.:

1. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasady logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:
 - a. ustaleniu stanu faktycznego wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu;
 - b. poczynieniu ustaleń pozostających w sprzeczności z opiniami biegłych opartych na wiedzy specjalnej;
 - c. nieprawidłowym ustaleniu, że brak jest wyłącznej winy kierującego pojazdem marki V. w spowodowaniu zdarzenia z dnia 8 sierpnia 2016 r.;
 - d. wykroczenie poza zakres swobodnej oceny i odmowie wiarygodności opiniom biegłych wydających opinię w sprawie niniejszej oraz w sprawie II W 1679/16 w sytuacji, gdy opinie te są spójne, logiczne, pełne i przekonujące a strony nie kwestionowały ww. opinii;
 - e. pominięciu okoliczności, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z opinii biegłych bezspornie wynika, iż zachowanie kierującego samochodem stanowiło przyczynę wypadku z dnia 8 sierpnia 2016 r.;
 - f. bezzasadnej odmowie wiarygodności zeznaniom powoda w zakresie dotyczącym przebiegu zdarzenia;
2. art. 231 k.p.c. - poprzez pominięcie nieobalonego przez pozwanego domniemania faktycznego - powstania szkody wskutek ruchu pojazdu marki V.;
3. art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, a w konsekwencji oddalenie powództwa w sytuacji, gdy strona powodowa złożyła wnioski dowodowe mające na celu wykazanie odpowiedzialności pozwanego oraz istnienia, zasadności i wysokości roszczenia;

4. art. 278 § 1 k.p.c. poprzez wydanie rozstrzygnięcia pozostającego w rażącej sprzeczności z treścią opinii biegłego, tj. dokonanie przez Sąd oceny opinii biegłego w warstwie dotyczącej przedstawionych poglądów naukowych i dotyczących wiedzy specjalistycznej i bezpodstawne podważenie wniosków opinii w zakresie dotyczącym wiedzy specjalnej;

5. art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie i obciążenie powoda kosztami procesu w zakresie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego oraz w zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa pomimo, iż zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążenia go kosztami postępowania, wyrażające się m.in. usprawiedliwionym przekonaniu o zasadności roszczeń;

6. art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez jego niezastosowanie i obciążenie powoda obowiązkiem zapłaty kwoty 831,67 zł tytułem nieuiszczonych kosztów procesu pomimo, iż zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążenia go nieuiszczonymi kosztami postępowania, wyrażające się m.in. usprawiedliwionym przekonaniu o zasadności roszczeń;

oraz naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał zasadności roszczenia;

2. art. 436 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że nie została spełniona żadna z przesłanek odpowiedzialności pozwanego w sytuacji, gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że kierujący pojazdem marki V. ponosi odpowiedzialność za spowodowanie wypadku z dnia 8 sierpnia 2016 r., gdyż naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że zmieniając tor jazdy swojego pojazdu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu czterokołowcem powodowi wykonującemu manewr wyprzedzania.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanego (...) S.A. na rzecz powoda kwoty 3 217,21zł (słownie: trzy tysiące dwieście siedemnaście złotych 21/100) tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od następujących kwot i dat

a) od kwoty 1 321,67 zł od dnia 24 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 1 895,54 zł od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje;

ewentualnie w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków o:

nieobciążanie powoda kosztami postępowania oraz uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w Sądowi I Instancji wraz z obowiązkiem dokonania rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy poczynił dodatkowe, to jest obok bezspornych ustaleń Sądu Rejonowego, ustalenia faktyczne:

Ł. R. dokonał zgłoszenia szkody do (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. pismem z dnia 26 września 2016 r. wnosząc o zwrot kwoty 3500 zł odpowiadającej wartości quada na dzień zdarzenia.

(dowód: zgłoszenie szkody k.11-12)

Decyzją z dnia 23 grudnia 2017 r. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania.

(decyzja: decyzja k.17, akta szkodowe płyta CD k. 35a)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt II W 1579/16, Sąd Rejonowy w Brzezinach uniewinnił Ł. R. od zarzucanego mu czynu spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym (ar. 86 § 1 k.w.) w dniu 8 sierpnia 2016 r. w K..

(dowód: akta II W 1579/16: wyrok k.141, protokół oględzin pojazdu k. 5-8, protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 13-14, opinia biegłego k. 85- 109)

Wobec braku rzeczowego materiału dowodowego przeprowadzono analizę sposobu poruszania się pojazdów w świetle dowodowych źródeł osobowych. W analizie uwzględniono odległość powypadkowego położenia czterokołowca (...) oraz od skrzyżowania, brak kontaktu kolizyjnego pomiędzy pojazdami, a także możliwe prędkości pojazdów dla wariantu bezkolizyjnego przecięcia się kierunku ruchu pojazdów. (...) W. położenia pojazdów jaki został udokumentowany przez funkcjonariuszy policji wykonujących oględziny miejsca zdarzenia oraz szkic sytuacyjny. Jak wynika z materiału dowodowego (położenia powypadkowego czterokołowca, miejsca uderzenia w ogrodzeni posesji i skrzynkę oraz ich odległości od skrzyżowania) manewr wyprzedzania samochodu V. (...) przez czterokołowca S. musiał być rozpoczęty bezpośrednio przed lub już na skrzyżowaniu ulic (...). Prędkość samochodu V. (...) przyjęto na poziomie 35 km/h. Ze względu na fakt, że czterokołowiec przez dłuższy czas poruszał się za samochodem V. (...), więc jego prędkość musiała być na takim samym poziomie. Czterokołowiec mógł zwiększyć swoją prędkość dopiero w chwili pojawienia się możliwości wyprzedzania samochodu V. (...). Jak wynika z osobowego materiału dowodowego w chwili gdy czterokołowiec zbliżał się do tylnej krawędzi samochodu V. (...), kierujący zmienił tor jazdy zjeżdżając w lewą stronę, w wyniku czego kierujący czterokołowcem podjął manewr obronny skręcając w prawą stronę i przejeżdżając za tyłem samochodu V. (...), a następnie utracił panowanie nad pojazdem, wjechał na chodnik i uderzył w ogrodzenie posesji.

(...) W przypadku gdyby czterokołowiec znajdował się na wysokości tylnego zderzaka samochodu V. (...) lub jeszcze dalej w kierunku przodu tego pojazdu, wykonanie takiego manewru nie byłoby możliwe i doszłoby do kontaktu pojazdów. W przedstawionej powyżej sytuacji błąd w taktyce i technice jazdy popełniłby kierujący samochodem V. (...), który zgodnie z zasadami ruchu drogowego, zmieniając tor jazdy w lewą stronę rozpoczął zmianę pasa ruchu i powinien upewnić się i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać. Z powyższej analizy wynika również, że kierujący czterokołowcem podjął manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu o ruchu niekierowanym, co jest niezgodne z zasadami ruchu drogowego. Analiza osobowego materiału dowodowego wskazuje na to, że w dniu 8 sierpnia 2016 r. na ulicy (...) w K. (skrzyżowanie z ul. (...)), kierujący samochodem marki V. (...) A. P. naruszył zasady ruchu drogowego przez to, że zmieniając tor jazdy (pas ruchu) swojego pojazdu na skrzyżowaniu nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu czterokołowcem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) Ł. R., który wykonywał w tym czasie wbrew zakazowi manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu o ruchu niekierowanym. Kierujący czterokołowcem w celu uniknięcia zderzenia z samochodem V. (...) zjechał na prawą stronę i uderzył w ogrodzenie posesji nr (...) ul. (...).

W wyniku zdarzenia w pojeździe powoda powstały uszkodzenia zawieszenia oraz osłony, uszkodzone zostało zawieszenie czterokołowca, rama oraz prawe przednie koło wraz z oponą. Uzasadniony koszt naprawy czterokołowca marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu technologii producenta pojazdu, nowych części oryginalnych i średnich cen robocizny w okolicy miejsca zamieszkania właściciela pojazdu (stawka za roboczo godzinę 85 zł netto) na dzień 8 sierpnia 2016 mógłby wynieść 3217,21 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego k. 65- 90)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna w całości i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie wskazać należy, że art. 378 § 1 k.p.c. nakłada na sąd odwoławczy obowiązek ponownego rozpoznania sprawy w granicach apelacji, co oznacza nakaz wzięcia pod uwagę wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów

i wniosków. Granice apelacji wyznaczają ramy, w których sąd odwoławczy powinien rozpoznać sprawę na skutek jej wniesienia, określają je sformułowane w apelacji zarzuty i wnioski, które implikują zakres zaskarżenia, a w konsekwencji kognicję sądu apelacyjnego (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015r., V CSK 677/14, nie publik.). Jednocześnie w świetle uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąza go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

W związku z powyższym w pierwszej kolejności należy rozpoznać zarzuty naruszenia prawa procesowego, gdyż jedynie w przypadku uznania, że postępowanie dowodowe nie było dotknięte wadami, można przyjąć, że prawidłowo został ustalony stan faktyczny w sprawie. Ponieważ zaś prawna kwalifikacja stanu faktycznego jest pochodną ustaleń, o prawidłowym zastosowaniu bądź niezastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tej kwestii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2002r. IV CKN 1532/00. Lex nr 78323). Prawidłowe zastosowanie prawa materialnego może mieć z kolei miejsce jedynie do niewadliwie poczynionych ustaleń faktycznych.

Przechodząc do zarzutów apelacji, należy stwierdzić, że trafnym okazał się zarzut apelującego naruszenia art. 233§ 1 k.p.c..

W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja Sądu I instancji przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje na naruszenie dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego w sposób niewszechstronny, a nadto pozostający w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym. Sąd Rejonowy w sposób bezpodstawny odmówił wiarygodności treści opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych inż. J. D.. Sąd podważył powyższą opinię i wnioski z niej wynikające, wskazując na jej nieprzydatność z uwagi, iż została sporządzona jedynie w oparciu o materiał dowodowy o charakterze osobowym, a ponadto, zdaniem Sądu, biegły miał nie przeanalizować uszkodzeń pojazdu marki S. w zestawieniu z uszkodzeniami skrzynki, na której pojazd się zatrzymał.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że dowód z opinii biegłego co do zasady podlega ocenie zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 k.p.c. (a więc w kontekście całokształtu materiału procesowego), oczywiście przy uwzględnieniu specyfiki opinii biegłego wynikającej z normy art. 278 k.p.c. Rzecz jasna, w przypadku dowodu z opinii biegłych Sąd nie dokonuje oceny tego dowodu w takim zakresie, w jakim wkraczałby w kompetencje merytoryczne biegłego. Sądowa ocena dowodu z opinii biegłego polega w pierwszej kolejności na kontroli kompletności wynikających z materiału procesowego przesłanek, jakie biegły powinien wziąć pod uwagę przedstawiając swoją opinię a także spójności logicznej i przejrzystości wyводу oraz zgodności wniosków opinii z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego.

Dowód z opinii biegłego jest dowodem o tyle specyficznym, że jego zasadniczym celem jest dostarczenie Sądowi tzw. wiadomości specjalnych (art. 278 k.p.c.) a więc informacji naukowych lub dotyczących wiedzy technicznej (branżowej), przekraczających swym zakresem zasób wiedzy powszechnej. Dowód z opinii biegłego ma więc dostarczyć Sądowi wiedzy niezbędnej dla właściwej oceny materiału procesowego przedstawionego przez strony (w tym zwłaszcza innych dowodów) z perspektywy odpowiedniej dziedziny nauki lub techniki. Jak wskazano, dowód ten podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., przy czym z uwagi na opisaną swoistość tego środka dowodowego, w orzecznictwie wypracowano szczególne kryteria jego oceny. Wskazuje się zatem jednolicie, że opinia nie może podlegać ocenie Sądu w warstwie dotyczącej przedstawionych poglądów naukowych lub dotyczących wiedzy specjalistycznej nawet jeśli członkowie składu orzekającego taką wiedzę posiadają. Ocenie podlega wyłącznie zgodność z materiałem procesowym przyjętych założeń faktycznych, podstawy metodologiczne, transparentność, kompletność i spójność wyводу i wreszcie zgodność wniosków opinii z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego.

Przenosząc powyższe rozważania na realia badanej sprawy należało uznać, iż argumentacja przedstawiona przez Sąd I instancji jest nieprzekonująca i nie spełnia rygoru przejrzystości i poprawności na gruncie logiki. Biegły pomimo braku śladów materialnych, takich jak choćby punkty hamowania pojazdów, podjął się wydania opinii, określił przebieg zdarzenia, jego przyczyny i wskazał w oparciu o te dowody, kto naruszył zasady ruchu drogowego, uczestnicząc w zdarzeniu, którego dotyczy rozpoznawana sprawa. Wbrew stanowisku Sądu I instancji wydanie opinii w oparciu o źródła osobowe nie dyskredytuje przydatności opinii do rozstrzygnięcia w sprawie, skoro takie dowody w połączeniu z wiadomościami specjalnymi biegłego pozwoliły na ustalenie okoliczności zdarzenia i w konsekwencji poczynienia ustaleń faktycznych z wykorzystaniem tegoż dowodu z opinii biegłego. Ustalenia te pozwalają w rezultacie stwierdzić, kto ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za opisane zdarzenie, a zetem ustalić zasadność wytoczonego powództwa. Należy w tym miejscu dodatkowo podnieść, że choć opinia opiera się na źródłach osobowych, to wnioski biegłego J. D. w dużej mierze pokrywają się z wnioskami z opinii wydanej na potrzeby sprawy karnej o sygn. akt II W 1579/16 opartej także na zeznaniach świadków zdarzenia. Co prawda biegły wskazywał tam na potencjalną możliwość przypisania winy kierującemu quadem za przekroczenie dopuszczalnej prędkości i podjęcie manewru wyprzedzania w miejscu niedozwolonym, lecz ostatecznie Sąd karny uniewinnił obwinionego Ł. R. od zarzucanego mu czynu opisanego w art. 86 § 1 k.w., zatem zaprezentowana przez biegłego w sprawie wykroczeniowej optyka co do zawinonego naruszenia zasad ruchu drogowego przez kierującego pojazdem S. nie znalazła aprobaty w oczach Sądu rozstrzygającego w sprawie wykroczeniowej, które to zapatrywanie Sąd Odwoławczy w niniejszej sprawie podziela, odwołując się do materiału dowodowego zgromadzonego w rozpoznawanej sprawie. Warto też zwrócić uwagę, że rekonstrukcja wypadku w sprawie wykroczeniowej została dokonana częściowo, w oparciu o materialne źródła dowodowe, takie jak chociażby ślady otarć na chodniku, uszkodzenia skrzynki gazowej, czy oględziny samego uszkodzonego pojazdu S., na co Sąd I instancji nie zwrócił uwagi. Wszystkie powyższe rozważania prowadzą do konkluzji, że wbrew ocenie Sądu Rejonowego, opinia biegłego była przydatna dla oceny zasadności powództwa i pozwoliła zrekonstruować przebieg wypadku, tym bardziej, że jak była już mowa wcześniej, relacje naocznych świadków i powoda pokrywały się ze sobą, co przemawiało za przyjęciem wniosków płynących z wyżej wymienionych źródeł dowodowych.

Biegły w wyniku przeprowadzonej dla potrzeb wydawanej opinii symulacji przebiegu zdarzenia drogowego wskazał, że kierujący pojazdem V. (...) nieoczekiwanie zmienił tor jazdy, na którym znajdował się pojazd marki S., co zmusiło kierującego tym pojazdem powoda do nagłej zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego utracił on panowanie nad pojazdem i uderzył w krawężnik, zatrzymując się ostatecznie na ogrodzeniu jednej z posesji. Wynik symulacji wskazuje na to, że kierujący pojazdem marki V. popełnił błąd w taktyce i technice jazdy, nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi marki S. jadącemu po pasie, na który chciał wjechać kierujący pojazdem marki V..

Odmienne ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Odwoławczy, skutkowałą poczynieniem dodatkowych ustaleń faktycznych w kierunku oczekiwanym przez powoda i pozwoliła na stwierdzenie, że zasadne okazały się także zarzuty naruszenia art.231 k.p.c. i art. 232 k.p.c., których Sąd I instancji nie zastosował. Przepis art. 231 k.p.c. pozwala Sądowi uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli taki wniosek można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Zebrane w sprawie dowody osobowe oraz dowody z dokumentów pozwoliły na ustalenie okoliczności, które z kolei stanowiły podstawę do wydania przez biegłego opinii przy wykorzystaniu posiadanej wiedzy specjalnej. Wbrew ocenie Sądu Rejonowego powód wskazał dowody dla wykazania swojego roszczenia w rozumieniu art.232 k.c., gdyż złożył wnioski dowodowe mające na celu wykazanie odpowiedzialności pozwanego oraz istnienia, zasadności i wysokości roszczenia

W konsekwencji zasadny okazał się być zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. powołany na wstępie przepis kształtuje reżim odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, który ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, a w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

W kontrolowanej sprawie doszło do uszkodzenia pojazdu powoda. Szkoda wystąpiła w wyniku utraty panowania nad pojazdem wywołanym próbom uniknięcia kolizji z innym poruszającym się pojazdem marki V.. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego za wystąpienie przedmiotowego zdarzenia ponosi odpowiedzialność kierujący pojazdem V., który wykonując manewr skrętu w lewo nie upewnił się czy pas drogowym, na który zamierzał wjechać, jest wolny. Wobec faktu, iż po tym pasie poruszał się pojazd marki S., wykonujący manewr wyprzedzania - wskutek nagłej zmiany pasa przez kierującego V. - kierujący quadem odbił kierownicą w lewo próbując uniknąć zderzenia, lecz w wyniku gwałtownego skrętu kierownicą utracił panowanie nad pojazdem, odbił w prawo i wjechał na chodnik by ostatecznie zatrzymać się na skryzynie gazowej.

W tym stanie rzeczy nie podlega wątpliwości, że spełnione zostały warunki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, bowiem szkoda powoda powstała na skutek ruchu środków komunikacyjnych poruszanych za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 436 k.c., dalej wskutek ruchu pojazdów mechanicznych powstała szkoda majątkowa po stronie powoda i niewątpliwie zachodził związek przyczynowy o charakterze *conditio sine qua non*, jako że zachowanie kierującego pojazdem marki V., polegające na zajęciu drogi kierującemu pojazdem marki S., doprowadziło do wystąpienia szkody i gdyby do tego manewru kierującego V. nie doszło, to niewątpliwie szkoda by nie powstała. Przechodząc do dalszych rozważań, należy stwierdzić, że strona pozwana ponosi w tym stanie rzeczy odpowiedzialność za szkodę, powstałą w majątku powoda, która jest bezpośrednim następstwem wypadku z dnia 8 sierpnia 2016 r., jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Jeśli chodzi o wysokość szkody, to Sąd Okręgowy oparł się w tym względzie na opinii biegłego, która w tym aspekcie nie była kwestionowana przez strony, a powód po wydaniu opinii rozszerzył powództwo do kwoty wskazanej przez biegłego. W rezultacie Sąd Odwoławczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia, a więc kwoty 3.217,21 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1321,67 zł liczonymi od dnia 24 grudnia 2016 r. (decyzja pozwanego o odmowie wypłaty odszkodowania) i od kwoty 1895,54 zł z odsetkami liczonych od dnia 3 lipca 2019 r. (doreczenie pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo). Podstawą zasądzenia odsetek stanowił art. 481 k.c..

Podsumowując, wobec zasadności podniesionych zarzutów apelacja powoda podlegała uwzględnieniu, co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku w punktach 1., 2. oraz 3., o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c..

Wydanie wyroku reformatoryjnego i uwzględnienie powództwa w całości wymusiło konieczność zmiany rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu za I instancję – podstawę jego wydania stanowił art. 98 k.p.c., a zasądzona kwota odpowiada poniesionym przez powoda kosztom (67 zł tytułem opłaty od pozwu, 287 zł tytułem wynagrodzenia jego pełnomocnika i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1000 zł zaliczki na biegłego) - razem kwoty 1354 zł. Nadto Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Brzezinach kwotę 926,45 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa, na którą złożyła się kwota nieuiszczonej brakującej opłaty na wynagrodzenie biegłego oraz nieuiszczona opłata od rozszerzenia powództwa.

Wobec zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, a w konsekwencji zmiany postanowień Sądu Rejonowego w zakresie kosztów, bezprzedmiotowym stało się odnoszenie do zarzutów apelacji naruszenia art. 102 k.p.c. i art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło również w oparciu o regułę odpowiedzialności za wynik procesu opisaną w art. 98 k.p.c.. Mając na uwadze wynik postępowania apelacyjnego zasądzono na rzecz

powoda od p[ozwanego kwotę 650 zł, na którą złożyły się: opłata od apelacji - 200 zł i koszt zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 450 zł ustalony na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).